

VIKTOR OROSZ

DIPLOMOVÁ PRÁCE NOVÁ BUDOVA MUZEA HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

HODNOCENÍ VEDOUCÍHO PRÁCE PROF. ING. ARCH. LADISLAVA LÁBUSE

ÚVOD

Zadání nové budovy Muzea hlavního města Prahy na pozemku vedle severojižní magistrály v místě bývalého Nádraží Těšnov se opíralo o konkrétní stavební program poskytnutý vedením Muzea hl. m. Prahy. Zadání se vyznačovalo velkou obtížností nejen díky velikosti a složitosti stavebního programu, ale i díky relaci dimenze požadovaných ploch vůči kapacitě pozemku nebo omezením daným existencí mimoúrovňového tělesa magistrály, zásadně ovlivňující stávající atmosféru a prostředí místa.

Zadání umožňovalo prověřit schopnost diplomantů řešit složitý stavební komplex v exponované, dopravně zatížené poloze a potřebě vypořádat se s kontextem místa degradovaného stavbou SJM. Základním východiskem návrhů byla vazba nové budovy muzea na město a zároveň vazba na magistrálu a míra jejího zapojení do řešení okolí stavby.

Velikost stavebního programu omezovala možnosti urbanisticko-architektonické koncepce řešení. Téměř vylučovala použití volnějších prostorových řešení formou solitérního objektu v „parkově řešeném prostoru“ podél magistrály, jak je tomu u stávající budovy muzea. Většinu studentů vedl rozsah zadaného stavebního programu ke koncepci volně navozující na blokové uspořádání okolní zástavby, větších objemových celků sestávajících z menších elementů.

KONCEPCE

Viktor Orosz se rozhodnul stavbu nového muzea řešit několika nejednotně vysokými objemy, seskupenými kolem centrální haly. Stavba je formována jako objekt mezi magistrálou a sousedním blokem, muzeum se však k magistrále až příliš přimyká. Díky malé distanci stavby od magistrály se nedaří dosáhnout potřebné solitérnosti objektu muzea v prostoru podél magistrály, což je v rozporu s konceptem objemově členité hmoty stavby uspořádané kolem vnitřní haly a vzbuzuje pochybnosti, zda návrh přináší v urbanistické rovině řešení adekvátní této komplikované situaci a podmínkám lokality.

Půdorysná i provozní osa stavby je tvořena centrální halou s hlavní vertikální komunikací v její severní partii, umístěné proti vstupu na jižní fasádě. Centrální hala není otevřena do svého okolí, ale je prostorově propojena s výstavními prostory. Vzájemná komunikace mezi expozicí a centrální halou je zřejmě podporována z důvodu otevřenosti a propojenosti vnitřních prostorů muzea.

HODNOCENÍ

Zvolený koncept zástavby přináší pozitiva řešení vlastní stavby i její vazby na okolí, kromě příliš těsné vazby stavby na těleso magistrály, zvláště když s ní muzeum nekomunikuje a neváže se na ní hmotově či provozně. Je kompozičně i dispozičně zcela soustředěno na formování hmoty i provozů kolem centrální haly.

Koncept je úspěšně propsán do provozního a dispozičního řešení stavby, která v hlavních funkčních celcích – v expozicích i v prostorech pro veřejnost nebo v zázemí zaměstnanců, poskytuje univerzální využití i členění. V přízemí se ve všech částech dispozice projevují výhody dané konceptem centrální haly, kolem níž jsou soustředěny všechny veřejnosti přístupné provozy.

Dobré úrovni konceptu návrhu i jeho rozvedení v řešení objemů a dispozic, dosahuje DP i v oblasti řešení fasád, i když jsou ovlivněny trochu dobovými a formálními prvky v prosklených i pevných částech fasády. Při hledání východiska z protikladu zadání - potřeby uzavřenosti vnitřních prostor určených expozicím a otevřenosti stavby vůči svému okolí, byla použita kombinace lehkých strukturálních prosklených fasád, členěných vertikálními lamelami a popraskaných pevných plných ploch. Intenzivně prosklené části jsou použity nejen na administrativní části stavby, ale z formálních důvodů i v části expozice na západní fasádě. Východní fasáda směrem k magistrále toto formální oživení lehkou fasádou zřejmě nepotřebuje, což svědčí o menším zájmu o řešení prostorů i fasád směrem k magistrále.

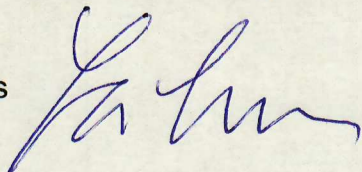
Formálnost řešení fasád však není na úkor jejich celkového působení. Výsledek zřejmě svědčí, že přivrácenou stranou trochu dobového působení použitých prvků je dosažení schopnosti snadné a úspěšné aplikace nápadů, motivů a vzorů. Která naopak na odvrácené straně zřejmě působí kontraproduktivně a prozrazuje až přílišnou „lehkost“ bytí, resp. nabytí dovedností imaginace a prezentace „vizuálního stylu“ stavby. „Vizážisté staveb“ budou zřejmě stále více ovlivňovat jejich podobu a publikum bude netrpělivě sledovat každé další „nové císařovy šaty“, než odhalíme jejich nicotnost. Tento příměr neuvádím, abych gradoval svoji kritiku působivé frivolnosti práce s fasádami, ale abych v kontradikci k řečenému, upozornil na jejich na první pohled ne zcela zřejmou hodnotu. Nelze opominout zmínit, že se v návrhu, přes uvedené výhrady, podařilo dosáhnout v této kategorii staveb toho nejpodstatnějšího. Díky řešení fasád bylo dosaženo žádoucí otevřenosti a komunikativnosti stavby se svým okolím.

ZÁVĚR

Vzhledem k rozsahu a složitosti zadání, je diplomová práce zpracována v analytické i syntetické návrhové části přesvědčivě, prokazuje schopnost řešit tak komplikované úkoly. Tvůrčí způsob řešení se nepodařilo propsat komplexně na všech úrovních i do vazby stavby na magistrálu, částečně i do návrhu fasád.

Celkově projekt hodnotím 80 body, v klasifikační stupnici ESTC známkou na pomezí B a C.

Ladislav Lábus

2. 6. 2018